Poveşti pentru copiii

By Marie McFressie

Globul fermecat

A fost odată , într-un timp îndepărtat un glob fermecat aşternut pe o uliţă înzăpezită , undeva în pădurea Milosteniei . Zăpada acoperise , în acea noapte acest drum ce făcea legătura între cabană şi oraşul cel mai apropiat. Termometrul arata -15 grade C , în afara cabanei .

Soni , un băiat de vreo 12 anişori încerca din răsputeri să doboare un brăduleţ pentru a-l duce acasă de a-l împodobi . Dar nu reuşi .Era prea mic de a ţine în mână acel topor mai înalt decât el . Oftă şi se aşeză lângă brad . Cum stătea el îngândurat , mai suflând din când în când în mânuţele ce-i îngheţaseră , zări o luminiţă la câţiva paşi de locul unde era . Se ridică şi se îndreptă spre acea lumină.

-Ce-i asta ?se întrebă Soni .

-Sunt eu, Inorog , nu te speria .Dacă vei învârti cheiţa din spatele acestui glob , îţi voi cânta .

Era un ger afară , ningea şi începuse a înnopta .Fusese o zi grea pentru Soni , ca şi celelalte dar niciodată nu s-a dat bătut pentru că trebuia să răzbată aceste vremuri crunte şi sărăcăcioase . Mama lui , o femeie trecută de prima tinereţe era bolnavă şi ţintuită la pat . Se aveau doar ei doi , iar Soni în fiecare zi se lupta cu lemnele de a le sparge dar şi cu găteala când mama lui nu-şi putea ţine reumatismul şi durerea ce-i apăsa inima care o ţinea la pat zile întregi .   Câteodată , se gândea biata femeie ,cu cea păcătuit în aceste valuri ale vieţii .

În acea zi , aerul avea ceva special în aroma lui .Cu tremurul în glas , Soni se apropie şi învârti cheiţa de două ori fără să ştie ce-l aşteaptă .O muzică plăcută începu a se auzi şi dintr-o dată , apăru un inorog alb şi atât de frumos că numai în basme întâlneşti . Soni speriat , se dădu câţiva paşi înapoi .

-Cine eşti tu ?întrebă inorogul .

-Tu nu ai auzit de noi ? Ni se mai spune şi unicorni .

-Nu … nu am auzit niciodată de voi , spuse copilul speriat de acest cal alb cu-n corn în mijlocul frunţii .

-Nu fi speriat , nu am să-ţi fac niciun rău . Vrei să-ţi spun o poveste ?

-Da . Nimeni nu-mi spune poveşti . Mama... , încercă să mai spună ceva dar lacrimile îl poticniră .

-Las' că am să-ţi spun eu povestea mea , ca să ştii de-acum înainte cine sunt eu şi dacă vreodată te vei mai întâlni cu vreun frate de-al meu ,să nu-ţi mai fie teamă .

Şi-aşa , a început inorogul să-şi spună povestea .

“A fost odată un cal alb printre mulţi alţi cai , doar că acest cal era cel mai frumos dintre toţi şi ştia limba oamenilor , înţelegându-i şi vorbindu-le . Orice sfat sau pentru o vorbă dulce , la el apelau şi mereu găsea soluţia de a-i încuraja sau de a le despleti gândurile ce-i măcina zi de zi . Văzând ceilalţi cai , fraţii lui de altfel că acest cal era bun sfătuitor şi îndrăgit de toată lumea care păşea în acel Sat Magic ,i-au pus gând rău şi au trimis pe cel mai nărăvaş dintre ei , Calul Negru s-o caute pe Vrăjitoarea Mumia pentru a-i ajuta să scape de el . Şi-a străbătut mari şi ţări până , în sfârşit a ajuns la ea . Vrăjitoarea Mumia auzind toate cele relatate de Calul Negru şi curioasă din fire , îl însoţi pe acesta pentru a-l cunoaşte pe Calul Alb . Ajunsă în faţa lui , el o întrebă cu glas duios :

-Ce te aduce la mine , Vrăjitoarea Mumia ?

Vrăjitoarea văzând că acest cal îi ştia numele , îi răspunse :

-De unde mă cunoşti , tu , Cal Alb neprihănit ?

-Eu cunosc pe toată lumea , ce-i din jur şi dinafară şi mai ştiu că nu ai venit cu gând bun în faţa mea ci la rugămintea fraţilor mei de a mă spulbera de pe acest pământ . Dar accept . Facă-se voia lor , dacă asta şi-au dorit . Eu nu am greşit cu nimic . Nu e vina mea că am darul acesta şi nici culoarea care-mi îmbracă trupul . Totuşi , le mulţumesc celor care mi-au dat naştere : că a fost mama şi tata sau Universul .

Văzând bătrâna Mumia cât de frumos vorbea şi reuşise ce alţii într-o mie de ani nu săvârşiseră : să o îmblânzească , îl puse la încercare :

-Auzi , Cal Alb dacă îmi vei îndeplini o dorinţă eu te voi transforma într-un cal mult mai frumos şi aripi îţi voi da . Vei vindeca orice boală , răul îl vei curăţa şi vei da viaţa oricărei naturi moarte sau fiinţe necuvântătoare şi vei stăpâni peste Pădurea Magică şi nimeni nu te va atinge decât sufletele inocente şi bune .

-Care îţi este dorinţa , Vrăjitoare Mumia ?

-Dorinţa mea este simplă . Vreau să-ţi omori toţi fraţii care te-au trădat . Niciunul să nu mai rămână în picioare .

-Asta nu pot face , Vrăjitoareo! Eu nu mor pe nimeni şi oricât rău mi s-ar face ,tot voi întinde mâna celui care mă consideră duşman . Viaţa e darul nostru cel mai sfânt : animal , pasăre sau om . Nu contează cât rău ţi se face , nu suntem în măsură să-l evaluăm ci întoarcem şi celălalt obraz . Aşa se cuvine şi e calea spre bine . Ce-ar însemna dacă toţi care ne-ar vorbi de rău sau au gând necurat asupra noastră , să-i nimicim ? Unde am ajunge ? Într-o lume pustie , fără pic de vietate în jur . Şi pentru cine am mai trăi , Vrăjitoareo ? Fă-mi mie ce vrei , dar pe ei lasă-i . Sunt cei mai frumoşi fraţi care mi s-a dat să-i am .

Vrăjitoarea Mumia , stătu câteva clipe să chibzuiască la cele spuse de Calul Alb şi rosti :

-Ai dreptate . Pentru că te-am pus la încercare şi ai răspuns exact cum m-am aşteptat , de azi înainte te vei numi – Inorog şi vei purta aripi zburând şi călătorind spre lumea-ntreagă; puterea magică de a vindeca toate bolile posibile şi ceea ce ţi-am mai promis . Nu uita : oricine te va vedea şi pe care îl vei ajuta , trebuie să-i sufli acest praf magic pentru a uita . Vei sta în acest glob magic, numai şi numai când vei da de un suflet necăjit şi curat . În rest , eşti liber Inorog fermecat !

Şi-am încheiat pe-o şa , şi ţi-am spus povestea mea ."

-Ţi-a plăcut , Soni ?

-Da , spuse el cu glasul stins . Frumoasă povestea şi tare mi-ar plăcea să-l întâlnesc şi eu pentru a-mi ajuta mama .

-Eu spun aşa : du-te acasă şi vei vedea un brad frumos împodobit şi sub el , cadouri multe şi dulciuri care mai de care . O să găseşti şi bicicleta pe care ţi-ai dorit-o de atâţia ani .

-Dar eu nu vreau dulciuri şi nici jucării , ci doar pe mama să o văd zâmbind şi sănătoasă .

-Nu m-ai lăsat să termin, Soni . Mama ta acum găteşte un drob de miel şi sărmăluţe de te lingi pe degete. Sănătoasă va fi şi pe tine de-acum înainte te va îngriji . Trebuie să-mi promiţi ceva .

-Promit orice , Inorogule drag .

-De-acum înainte cartea o vei ţine în mâini , şi-n fiecare zi vei învăţa şi vei citi ca să ajungi un om mare . Niciodată să nu ieşi din cuvântul mamei tale şi la nevoie , să ajuţi pe cei care te cheamă .

-Promit , Inorogule . Promit că aşa am să fac .

-Acum , fuguţa acasă că ai îngheţat .

Îşi luară la revedere , dar fără să uite a-i îmbrăca hăinuţele în praful magic şi dintr-o dată , Inorogul se făcu nevăzut . Soni şi mama lui au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi şi să nu uit : să fim mai buni !

Satul Minune

A fost odată ca în poveşti un sat numit Minune. Multe suflete trăiau în acest loc uitat de lume dar atât de plin de viaţă încât şi eu eram invidioasă pe aceşti oameni simpli şi totuşi atât de bogaţi, dar ceea ce mi-a stârnit curiozitatea a fost o fetiţă pe numele ei Ana care de la vârstă fragedă avea grijă de frăţiorii ei mai mici. Un suflet mic având mâini puternice ca ale unui om mare. Un copil ce încă mai credea în minuni. Şi cum să nu crezi   în speranţă, asta ne face pe toţi să mergem mai departe fie că suntem copii sau adulţi. Ea spera   că dorinţa ei va fi împlinită. O dorinţă atât de mare încât uita de ea şi pe timp de noapte când ar fi trebuit să doarmă nu să trebuiască prin casă ca totul să fie pus la punct până la sosirea tatălui ei. Un tată plecat în altă ţară forţat de împrejurări şi cu sufletul trist că şi-a lăsat odraslele să se descurce singure dar bucuria lui era că putea să îi ajute trimiţându-le bani pentru mâncare şi alte cheltuieli zilnice chiar dacă situaţia era de aşa natură. Venea acasă când putea, o dată la trei luni. Ar fi vrut de multe ori să revină pentru totdeauna acasă dar ştia că în acel sat nu îşi puteau duce traiul decât de pe o zi pe alta. Ar fi fost destul de greu şi dureros. Măcar acum era câtuşi de puţin împăcat cu el însuşi. Mereu se gândea că va strânge bani şi va reveni acasă fără să îşi mai lase copiii nici un minut singuri.

Pe Ana am zărit-o prima dată într-o noapte senină. Mă fixase cu ochii ei inocenţi şi umezi de atâtea lacrimi ce dăduseră năvală. Am privit-o cu sufletul strâns ,gândindu-mă “ De ce ar plânge un copil la vârsta ei ?!”

A deschis geamul camerei lăsând vântul ce adia uşor în încăpere. Şi-a pus mânuţele pe obrăjori şi mi-a şoptit:
“Mă numesc Ana şi am 12 ani. Nu ştiu cum să procedez, niciodată nu am mai vorbit cu o Stea dar simt nevoia în seara asta. Sunt tristă dar şi fericită. Sunt tristă pentru că nu îl am pe tatăl meu lângă mine, aş fi vrut tare mult să vină acasă mai ales că peste câteva zile vine Crăciunul şi mereu ne adunam. Aş fi vrut să îi trimit o scrisoare lui Moş Crăciun poate el mă va ajuta dar nu îi ştiu adresa. Nu vreau nimic pentru mine ci doar sănătate fraţilor mei şi tatălui şi încă o dorinţă: ca el să vină acasă. Îmi e dor de el. Oare cer prea mult?”

O năpădise lacrimile fără să mai poată vorbi. Am luminat şi mai puternic, ca ea să ştie că rugămintea ei a fost ascultată. Aş fi vrut să pot lua eu tristeţea ei, să văd acel suflet bun fericit, să nu simtă ce înseamnă povara şi lacrimile. Dar nu puteam. Eu eram doar o Stea ce asculta dorinţele şi rugăminţile unor suflete atât de fragile şi inocente.

Într-un sfârşit închide geamul ştergându-şi lacrimile ca nu cumva cei trei fraţi să observe şi se aşează pe pătuţ adormind. Noaptea trecuse încă o dată dar acum ştiam că trebuie să îi împlinesc visul acestei fetiţe cu suflet mare. Cum ziua nu mă vedeam, puteam foarte uşor să păşesc spre altă dimensiune ca un fulg luminos fără ca, cineva să îmi observe dispariţia.
Şi aşa am ajuns la Tatăl Minunilor, Moş Crăciun. Deja era în toiul pregătirilor. Avea multe visuri de împlinit anul acesta. Scrisorile încă îi veneau fără să se oprească vreun moment. Bat la uşă cu o uşoară sfială. Nu mă temeam dar vroiam prea mult să îi îndeplinesc dorinţa Anei. Un spiriduş îmi deschide portiţa atât de mică şi totuşi încăpătoare. Mă conduce la Moş Crăciun parcă intuind că asta îmi doream. De multe ori am apelat la el şi mereu mă ajuta fără a mă refuza vreodată. În sfârşit, intru în biroul lui parcă mai modern decât în alţi ani. Intrase şi el în pas cu moda. Chiar dacă primea scrisori cu droaia, acum ajunsese să citească visurile celor mici şi din email-uri.
-Bună ziua, Steaua mea preferată.
-Bună ziua,dragul meu Moş.
-Ce vânt te aduce pe la mine? Nu te-am mai văzut de anul trecut în casa mea.

Era exact ca şi anul trecut, un bătrân atât de dulce şi blând, cu părul şi barba lui mare şi albă, îmbrăcat în paltonul şi pantalonii de culoarea roşie.
-Off, Moş Crăciun ştii că nu aş fi dat năvală în casa dumitale dacă nu aş fi avut un vis de împlinit.
-Spune, fata moşului despre ce e vorba şi de voi putea ajuta ştii că moşul nu se dă în lături.
-Ştiu … E vorba de o fată cu suflet bun şi cald. Ea şi cei 3 fraţi ai ei locuiesc undeva într-un sat departe numit Minune. Tatăl lor e plecat în străinătate la muncă pentru a-i întreţine.
-Mi se pare o poveste tipic românească. Părinţii în străinătate să muncească şi copiii rămaşi singuri acasă cu treburile casei.
-Da, ai dreptate dar să nu facem politică dragul meu Moş doar că fetiţa aceasta nu e seară să nu plângă şi nu de greutăţi ci de faptul că se simte singură. Îşi vrea tatăl înapoi lângă ea şi fraţii ei. Tatăl suferă la fel de mult

dar altă situaţie nu a găsit spre rezolvare. Vroia să îţi trimită scrisoare dar nu ştie adresa dumitale. Nu îşi doreşte nimic pentru ea ci doar să vină tatăl acasă. O minune de Crăciun !
-Steluţa mea, suflete inocente şi triste sunt peste tot în ziua de azi din păcate, fac şi eu ce pot să le aduc o mică bucurie. Voi vedea ce pot face şi pentru Ana.
-Aaaa… ştiai!
-Da, cunosc din păcate cazul şi cine ştie… Acum fugi acasă că se apropie seara şi tu dai startul luminilor pe cer.

Ne-am luat rămas bun. Speram la o minune pentru Ana.

Şi uite-aşa zilele treceau până a venit Ajunul Crăciunului. Ana plecă în piaţă să îşi cumpere bradul pentru a-l împodobi împreună cu fraţii ei. Atât de frumos l-au ornat încât nu îţi puteai lua ochii de la el. Globuleţe multicolore, beteala frumos aşezată pe crenguţele bradului, steaua pusă în vârf şi o instalaţie muzicală cu beculeţe care te vrăjeau atunci când se aprindeau. Spiritul Crăciunului deja exista în casa ei, dar cineva lipsea şi parcă, cu greu îşi mai făcea apariţia.

Bunătăţurile pregătite de Ana te făceau să îţi lingi degetele. Sărmăluţe, cozonacii pufoşi, prăjitura cu cremă de vanilie, friptura de curcan, totul era apetisant şi cu un gust dumnezeiesc. Gătea foarte bine la cei 12 ani ai ei. Viaţa a făcut-o să înveţe artele culinare dar şi dragostea faţă de familia ei. Ea era cea care gătea, spăla sau făcea curăţenie în casă. Avea o responsabilitate foarte mare, unii ar spune o povară imensă dar ea nu considera că e ceva greu ci îşi dorea ca fraţii ei să fie bine îngrijiţi. Îi considera copiii ei cu care se mândrea.

Fiecare dintre ei au scris câte-o scrisoare către Moş Crăciun. Îşi doreau multe, dulciuri, jucării dar cel mai frumos dar pe care îl aşteptau era apariţia tatălui, să îi îmbrăţişeze şi să îl simtă lângă ei. Lipsa lui se simţea mereu dar era mai accentuată această dorinţă în seara aceasta.
Au aşteptat ore întregi tolăniţi pe canapeaua din living şi de atâta uitat la uşa, lacrimile începură să curgă pe obrajii lor roşii, când de o dată Moşul apăru în dreptul uşii lor. Copiii nu ştiau că el e Moşul şi auzind clinchetul clopoţelului, Ana deschise uşa.
-Bună seara, fata mea! Sunt un biet călător şi cred că m-am rătăcit. Ştii cumva în ce zonă am ajuns?
-Bună seara, domnule! Sunteţi în satul Minune. Intraţi în casă, avem căldură şi de-ale gurii. Poate vă este foame.

Moşul nu refuză invitaţia şi intră. Ceilalţi copiii stăteau nemişcaţi lângă soba care ardea, trişti şi abătuţi.

Atunci Moşul îi întrebă:
-Ce s-a întâmplat copiii? De ce sunteţi trişti?

În timp ce Ana îi aducea ceva să mănânce moşului, copiii începură să îi povestească. Atunci, Moş Crăciun în timp ce se desfăta cu bunătăţurile făcute de Ana, asculta povestea celor mici şi le spuse că dacă fiecare o poezie îi va recita, poate că în drumul lui se va întâlni cu Moş Crăciun şi îl va ruga încă o dată să îl aducă pe tatăl lor acasă.

Mezinul casei cu lacrimi în ochi începu a recita o poezie pe care Ana îl învăţase.

Pe câmpia cu fluturaşi
Mă jucam ca un poznaş
Şi fericit eram
Ca de toate aveam
Şi lui Dumnezeu îi mulţumeam!

Lui Moş Crăciun tare mult îi plăcu dar continuă să asculte şi poeziile celorlalţi fraţi care tare iscusiţi erau şi inteligenţi,dar mai presus de toate erau cuminţi şi ascultători. Pe cel mic de tot îl întrebă câţi reni are moşul şi cum îi cheamă. Atunci mezinul fără să mai stea pe gânduri îi răspunse că Moş Crăciun are 9 reni şi ei se numesc: Rudolf, Vixen, Blitzen, Comet, Cupid, Dancer, Dasher, Donder şi Prancer. Foarte mulţumit fu de răspuns Moşul, nu se aşteptase ca mezinul să cunoască numele renilor.

Rândul Anei îi veni şi începu să spună Moşului o poezie .

Un îngeraş de aş fi
La toată lumea aş dori
Să aibă parte de tot ce îşi doresc
Multă iubire şi fericesc
Şi pe toţi i-aş ajuta
La rândul lor la fel să facă
Iubire şi bunătate să dăruiască!

Moşul cu lacrimi în ochi le promise copiilor că tatăl acasă de îndată va veni şi de lângă ei nu va mai pleca. Ieşi pe uşă aşteptându-l trăsura cu cei 9 reni. Se uită spre cer la Steluţa lui şoptindu-i că dorinţa ei se va împlini. Şi aşa a fost. Tatăl în pragul uşii apăru şi pe toţi copiii îi îmbrăţişă şi le promise că de lângă ei nu va mai pleca.

Şi aşa povestea se termină şi încă o familie fericită mai făcu Moş Crăciun. Unde copiii sunt cuminţi şi Moşul le împlineşte orice dorinţă.

Fericirea lor contează cel mai mult pentru El! Să credem în minuni !

Hope

În ochii fetiţei , lacrimile izvorăsc picătură cu picătură … Cu degetele ei micuţe şi slăbite şi-a trecut gândul plin de speranţă pe o coală albă inocentă ,spre a fi auzit de cei cu suflet cald . A scris cuvânt cu cuvânt fiecare părticică din leagănul unui conţinut al unei dorinţe ce adie suav cu titlul mare - “ Vreau să trăiesc!”

Şi-a mai şters din când în când cu mâna ochişorii dureroşi de la atâtea lacrimi ce s-au scurs în această perioadă vicioasă în care boala a exilat-o în lumea halatelor albe , printre ace şi chin .A oftat uşor . Şi-a întors capul privind la miile de stele ce se aşternuseră pe pânza celestă . A făcut cu mâna spre ele , salutându-le duios cu vocea ei de înger .

“-Bună seara , steluţe minunate !”

Şi ele , mândrele de ele cum stăteau parcă cusute pe cerul senin , îi zâmbesc sclipind aievea şi-i şoptesc la rândul lor :

“-Bună seara , îngeraş mic !”

Fetiţa le zâmbeşte plăcut şi îşi întinsă mânuţa ei atât de mică dar plină de căldură vrând a le atinge . Dar nu putu . Mai încerca încă o dată , dar în zadar . Tristă , le întrebă :

“-De ce nu pot să vă ating . Mi-aş dori foarte mult să vă ţin în palma mea . Să nu vă fie teamă de înţepăturile ce s-au aşezat pe pielea mea , nu fac rău nimănui … doar mie câteodată când mai vine câte o doamnă în halat alb să-mi administreze tratamentul . Fără el , acum nu aş fi putut să vă vorbesc .Off!” , şi vru să se retragă de la geamul deschis şi să se aşeze pe patul unde trupul i-a fost exilat de atâta amar de vreme , dar o steluţă micuţă o sărută pe obraz , şi-i spuse :

“ - Nu de înţepăturile tale ne e teamă … de fapt nu ne e teamă de nimic , ci doar de vremea capricioasă , de tunete şi fulgere pentru că atunci n-o să ne mai vezi nici tu şi nici ceilalţi îngeraşi .Nu fi tristă şi închide ochişorii . Vreau să mergi cu mine într-o altă lume . O lume plină de jucării , veselie şi culoare . “

“-Şi … visul meu se va împlini?”,spuse îngeraşul cu vocea tristă .

“-Care este visul tău ?”

“-Visul meu … . Vreau să mă joc cu frăţiorul meu , să mă duc la grădiniţă şi să desen cu colegii mei , să o văd pe mami că nu mai plânge şi pe tati că nu îi e teamă să mă ţină în braţe . “

“-De ce nu ai putea să faci toate aceste lucruri , îngeraş ?”, o întrebă steluţa pe un ton mirat .

“-Pentru că sunt bolnăvioară şi oricât încearcă doctorii să mă facă bine , umbra nu vrea să părăsească organismul meu .Dar … ştiu că într-o zi voi fi sănătoasă şi lumina se va bate cu umbra... aceasta rea şi voi câştiga lupta împotriva ei . Eu cred în minuni . Îmi spunea odată un bătrânel cu care m-am întâlnit pe acest hol fumuriu ...să ştii că el e luminat dar eu îl numesc aşa pentru că toată lumea care vine aici poartă cu ei umbre ...umbre rele ! “

“-Ce ţi-a spus acel bătrânel , îngeraş ?”

“Aaa....da ! Acel bătrânel … eu îi spuneam tătăiţă , mi-a zis o poveste frumoasă . Cică undeva într-un loc magic există o cutie plină de îngeraşi şi aceştia ocrotesc pe cei ca mine . În fiecare zi , ei luptă să deschidă mii de uşi şi fiecare cheie adunată este pusă în altă cutiuţă unde flacăra dragostei şi dăruirii nu se stinge niciodată . Când i-am spus că şi eu vreau în acea lume magică , el mi-a spus să-mi las gândurile pe o foaie scrise pentru că un îngeraş va veni şi o să mă ajute să scap de umbră dar cu condiţia să cred în minuni şi să mă rog în fiecare seară Tatălui Nostru .Şi o fac pentru că ştiu ...undeva cuvintele mele vor ajunge iar uşor-uşor visul meu va prinde aripi şi voi scăpa de acest perete gol şi-l voi picta cu fluturaşi , flori şi un

curcubeu mare ...mare de tot .”
“-Frumoasă povestea . A avut dreptate ,bătrânelul . Hope , te cheamă , nu?”
“-Da . Numele meu este Hope . “
“-Atunci , Hope închide ochişorii şi vei pătrunde în lumea magică unde dintr-o cutiuţă cu căldura unor interioare pline de bunătate vor ieşi mânuţe ce-ţi vor oferi aripi ca să ...zbori !”
“-Am să închid ochişorii şi am să mă las purtată de tine , steluţa mea frumoasă dar am o rugăminte : la ora 7 dimineaţa trebuie să fiu înapoi pentru a primi tratamentul .”
“-Am înţeles !”, îi spuse steluţa zâmbind şi porniră într-o călătorie a jucăriilor şi a veseliei .

Cum păşiră în această dimensiune fiecare păpuşică , trenuleţ , maşinuţă , ursuleţ de pluş şi chiar o broască ţestoasă se apropiară de Hope rugând-o să se joace cu ele . Fetiţa acceptă şi cu fiecare dansa , vorbea … chiar şi baba-oarba se juca . În tot acest timp cât ea era în lumea magică , în cealaltă dimensiune medicii se luptau să scoată din organismul ei umbra ce se lipise de el .

Hope fusese diagnosticată cu cancer şi , vreme de doi ani a încercat să supravieţuiască acestei boli ce s-a împotmolit în trupuşorul ei şi acum îi venise rândul să scape de această lume : a acelor , halatelor albe , a spitalelor … să înlăture acest voal acru şi uneori amar plin de durere şi suferinţă . Operaţia a avut succes şi după câteva ore Hope şi-a deschis ochii , uşor bulversată de noua realitate şi entuziasmată că scăpase de masca aceea de pe faţă , s-a ridicat din pat şi a sărit în braţele tatălui , şi-a sărutat mama pe ochii care-i plângeau de fericire şi şi-a luat frăţiorul de mână prin acel hol care nu mai era fumuriu pentru ea ci plin de culoare ,păşind încrezătoare spre o poveste fără durere , fără umbră ci doar plină de lumină dar fără să uite a mulţumi în fiecare seară prin rugăciune Celui de Sus că i-a ascultat dorinţa şi cutiuţa îngeraşilor a primit-o şi pe ea .

Răţuşca Maricica

A fost odată ca în poveşti … numai în basme găseşti păsări vorbitoare şi copaci plângăcioşi, flori care se apleacă la apariţia unei zâne, dar această poveste este despre o răţuşcă pe care o chema Maricica. Făcea parte dintr-un clan renumit în acea zonă de munte unde aerul proaspăt se îmbină cu viaţa relaxantă a acestor vieţuitoare. Nu erau numai răţuşte, puteai găsi şi cocoşi, găinuşe, curci, bibilici, orice îndrăzneai să îţi imaginezi, acolo trăia.

Zona era minunată, priveliştea te ademenea ca în poveştile cu sânziene, muntele măreţ îmbrăcat într-o mantie albă mândru tare, îţi ştia fiecare mişcare. Copaci care mai de care,cu coroane bogate, alţii cu fructe gustoase şi frumos colorate. Nu îndrăzneai să atingi ci doar să pofteşti. Şi, câmpia de la poalele muntelui era sublimă ,împodobită cu grâne şi legume.Un lac o înconjura unde din el se desfăta toată natura.

Era o după-amiază toridă,dar parcă uşoara adiere a vântului o făcea mai suportabilă. Maricica jucăuşă din fire se avântă în lacul de care v-am povestit şi începe a înota aşa cum numai ea ştia. Privită de celelalte vietăţi, puţin invidiată pentru că era frumoasă răţuşca iar prin părţile acelea nu mai exista ca ea, dar şi pentru că provenea dintr-o numeroasă şi bogată familie. De mică, era considerată o prinţesă. Îi plăcea să vorbească, cu muntele falnic,cu copacii dar şi cu florile. Stătea ore în şir pe lanul cu legume şi fructe, glumind şi ascultând poveştile lor. Timpul trecea iar ea o

domnişoară frumoasă devenea. Avea fulgii aurii cu un moţ în frunte de culoarea cerului senin. Botişorul cafeniu şi picioruşele de un galben purpuriu. O plăcere să o admiri. Cu gura căscată rămâneai când prin faţa ta trecea. Dar o dată cu creşterea ei, venise şi timpul de a se mărita. Nimeni nu o atrăgea până în momentul în care într-o seară când soarele asfinţea pe cerul de mai, de un cenuşiu deschis, ici-colo câte un norişor se zărea, un falnic răţoi în faţa se ivi. Şi, cum începuse a ploua imediat răţoiul pe numele său, Marcel un mărgăritar deasupra căpşorului ei îi puse pentru a o feri de picăturile date de nori. Uşor intimidată şi fâstâcita, îi mulţumi. Ajunşi în fata ogradei unde Maricica locuia, un sărut pe obraz lui Marcel îi dădu şi fugi repede în cămăruţa ei.

A doua zi, de cum se trezi Maricica, începu a-şi face toaleta şi continuând a-şi aranja preţioasele pene. Sărută mâna părinţilor şi voioasă plecă spre lacul de lângă lan. Cum mergea ea agale începu să cânte cu glasul ei plăcut care din somn te trezea.

Mac, mac, mac
O răţuşcă frumoasă sunt
Şi foarte îndrăgostită
Mac, mac, mac
Natura eu o iubesc
Dar şi pe Marcel
Mac, mac, mac
Florile frumos mă parfumează
Pomişorii mă îmbrăţişează
Mac,mac,mac
Să mă scald lacul mă lasă
Iar soarele mă veghează
Mac, mac, mac
Mac, mac, mac

Şi tot cântând ea atât de minunat, în faţa ei se ivi Marcel care o aştepta. Ruşinată se opri din cântat şi pe lângă el trecu fără a scoate un sunet. Marcel nu se lăsă una cu două, în spatele ei mergea până Maricica avea să se uite. Dar cum era aşa de mândră, că doar era prinţesă, nici nu vru să se oprească. Dezamăgit şi fără a îndrăzni de a o aborda se duse mai departe.

A doua zi, în acelaşi loc o zări. Privirea ei se opri asupra lui. Începu a-l măsura din cap până în picioare. Ruşinat şi timid îşi făcu un pic de curaj şi îşi aţinti privirea spre a ei. Maricica se duse spre el şi îi spuse

“bună ziua”. El cu o uşoară fâstâcire, îi răspunse la salut.
-Cum te cheamă? o întrebă.
-Maricica. Pe tine?
-Marcel, îi răspunse cu glas timid.
-Eşti un răţoi foarte timid, Marcel. Îmi pare bine de cunoştinţă.
-Şi mie, Maricica. Sunt timid pentru că stau în preajma unei prinţese. Eu fac parte dintr-o familie săracă. Sunt cel mai mic dar foarte voinic.
-Unde locuieşti ?
-Eu… eu stau cu familia mea dincolo de munte.
-Departe, totuşi. Şi, ce e cu tine la câmpie?
-Eu am plecat de acasă să îmi caut soarta. Destinul aici m-a adus. Aseară văzându-te lângă lac mi-am zis că pe tine te vreau ca soţie.
-Nu se poate. Nu că nu mi-aş dori. Familia mea nu va fi de acord să iau ca soţ un flăcău sărac.
-Ştiu. Te cred dar mi-am zis în sinea mea că poate am o şansă.
-Trebuie să vorbeşti cu ai mei şi dacă ei sunt de acord şi eu accept.
-Tu vrei, Maricica să îmi fi soţie?
-Nu contează ce spun eu sau ce vreau eu ci doar dacă ai mei îşi dau acordul.
-Nu cred că voi avea vreo şansă dar încercarea moarte nu are.
-Îţi urez succes, Marcel. Mulţi au încercat dar la nimeni nu m-au dat. Poate că tu eşti norocos,vom vedea.

Toate fiind spuse, Marcel spre casa ei pleca cu gândul de a o cere pe Maricica de nevastă. Ajuns în dreptul porţii începu a măcăni, iar un glas se auzi.
-Cine eşti?
-Eu, domnule, mă numesc Marcel. Sunt un răţoi voinicel şi am venit cu gând bun.
-Şi ce vrei tu?
-Eu vreau să vă cer ceva?
-Dacă am îţi voi da, dacă nu vom vedea.
-Aş vrea, să îmi fie cu iertare îndrăzneala, să vă cer mâna Maricicăi.
-Ce să faci cu mâna fiicei mele? Eşti carnivor?
-Nu, domnule. Eu vreau să mă însor cu fiica dumneavoastră. Şi mă gândeam dacă aţi putea să mi-o acordaţi.
-Zici mâna? Păi să ştii că nu eşti singurul care a venit să o ceară de soţie, dar până a îmi da acordul trebuie să treci prin 3 probe. Dacă duci la împlinirea lor, Maricica va fi soţia ta şi nunta cadou vă voi face.
-Şi care ar fi acele 3 probe?

-Prima probă e să îmi aduci pana de aur aflată pe vârful muntelui. A doua probă, să îmi aduci diamantul ascuns în Peştera Alba aflată dincolo de munte. A treia probă ţi-o voi spune după ce îmi aduci cele două nestemate pe care le-am cerut. Drum bun şi poate că tu vei avea mai mult noroc.

Fără să mai spună un cuvânt, Marcel o luă la tălpăşiţă şi plecă pentru a îndeplini cerinţele viitorului socru. Dacă o vroia pe Maricica trebuia să ducă la împlinire ambele probe. Şi aşa se avântă pe munte, luptându-se cu troienele şi cu vântul puternic şi ajunse în vârf unde apucă pana de aur ce un vultur o ţinea între gheare. Trecu muntele şi poposi la Peştera Alba unde intră şi fură diamantul pe care tatăl-socru îl ceruse. După o săptămână de drum şi peripeţii ajunsă la casa Maricicăi şi începu a măcăni.

-Cine e ? se auzi.

-Sunt eu, Marcel, domnule.

-Tu! Uimit bătrânul răţoi mai clipi o dată din ochi să fie sigur că era Marcel.

-Eu sunt, tata-socrul. Am adus ceea ce mi-aţi cerut.

-Dar cum ai reuşit?

-Norocul a fost de partea mea şi am mai avut un as în pene, dar nu pot mărturisi ce anume. Acum mai aveţi o singură probă să îmi mai daţi şi după aceea Maricica va fi soţia mea.

-Bine, băiatule, proba număr trei dar şi ultima este asta: după ce îmi faci curat în ogradă, mâna Maricicăi o vei avea.

Bun şi făcut, într-o zi Marcel îşi termină treaba şi era pregătit de însurătoare. Maricica veni acasă după ce vestea o află. Acum nu mai rămânea decât ca nunta să înceapă, dar bătrânul răţoi îi mai ceru un lucru lui Marcel: să îşi aducă familia la sărbătoare. Marcel şi Maricica începură a pregăti fastuoasa nuntă. Toate orătăniile veniră, florile se bucurară, legumele îi încântară, fructele îi admirară. Toţi fericiţi erau şi la nunta lor dansau. Bucurie mare în familia regală.

Şi acum până la vecie, Marcel şi Maricica în bucurie trăiră şi se înmulţiră.

PS: Maricica, curioasă din fire îşi întrebă bărbatul în noaptea nunţii cum a reuşit să treacă de primejdii pentru a duce la bun sfârşit poruncile tatălui ei. Marcel îi răspunse:

-Draga mea soţie înainte de a intra în peşteră am mâncat fasole şi datorită vânturilor m-am mişcat rapid dar i-am şi ameţit; pana am luat-o ajutat de Superman. M-am rugat de el şi acesta a binevoit a mă ajuta să duc la bun sfârşit sarcina şi pe tine de nevastă să te iau pentru că lui Superman îi

plac astfel de telenovele. Plângea ca un copil şi casă de piatră ne-a urat.
Acum eşti soţia mea şi pe veci vei rămânea, răţuşca mea!

Regatul Cerului

A fost odată ca niciodată cinci fraţi : Chibzuitul ,Bucătarul , Desertul , Viteazul şi Inimă . Locuiau într-un loc foarte departe , unde numai cu gândul puteai ajunge pe acel meleag . De mici copii au fost îngrijiţi de Zâna Suflet Bun , învăţându-i pe de altă parte ce înseamnă binele şi răul .

Într-o noapte , pe când florile încep a înflori , împăratul Soare şi soţia lui , împărăteasa Luna au dat naştere la cinci copii . Veselie mare în Regatul Cerului . Norii auzind vestea au chemat la palat pe fraţii lor : Tunet , Ploaia şi Fulger ; aceştia la rândul lor au dat ştire în tot Universul de această minune ce se întâmplase în Regatul Cerului . Veniră şi Stelele , care mai de care străluceau de bucurie pentru că aveau cu cine se juca de-acum înainte .

Împăratul Soare nu-şi mai încăpea de bucurie , şi-n ziua aia specială parcă şi razele lui erau mai puternice încălzind sufletele celor de pe Pământ , parcă dându-le de veste că de-acum înainte va fi tată de cinci feciori , dar cum ştirile circulau repede prin partea aia , Zâna Suflet Bun se înfăţişă în faţa împăratului şi-i spuse :

-Împărate Soare , să-mi fie cu iertare că vă deranjez în această zi deosebită şi unică din viaţa unui părinte , dar trebuie să vă vorbesc urgent .

-Spune Zână ce-ai de spus că mă grăbesc să primesc ursitoarele şi musafirii .

-Împărate ,ştii că soarta celor cinci feciori este pe Pământ şi-abia la vârsta majoratului vor putea să se întoarcă înapoi în Regatul Cerului . Au nevoie de îndrumare, educaţie şi mai presus de tot : să cunoască valoarea binelui şi a răului , să ştie a distinge între duşmănie şi prietenie şi multe altele pe care aici nu le vor putea învăţa decât printre cuvântătoare şi necuvântătoare .

-Ştiu , Zâna Suflet Bun dar trebuie să aşteptăm până ursitoarele o să le citească soarta şi să-i alin sufletul împărătesei Luna de această decizie luată de Consiliul Universului . O dată mi s-a spus că atunci când voi avea copii nu am să mă pot bucura de ei decât dacă vor trece probele pământeşti şi-abia atunci vor fi ai mei pe veci şi vor sta şi vor trăi în acest Regat al lor , spuse împăratul Soare cu lacrimi în ochi .

-Am să aştept până vor pleca ursitoarele ,împărate .

Toate fiind spuse , împăratul Soare se tot învârtea prin Regat neştiind cum să-i dea vestea Lunei lui adorabile dar îşi strânsă razele şi se duse în

camera ei .
-Luna , draga mea ştii că … . Nu ştiu cum ai să primeşti vestea dar mai ţii minte ziua când Consiliul Universului s-a întrunit la noi , aici şi s-a dezbătut Legea Odraslelor ?
-Ştiu , Soare ! Dar nu-nţeleg de ce eşti abătut în această zi când ar trebui să fi fericit .
-Off, Luna mea ! Legea Odraslelor prevede , în mare parte că orice copil născut în acest Univers trebuie să trăiască pe Pământ şi-abia la vârsta majoratului va putea să revină lângă părinţii lui şi acest lucru se va înfăptui numai dacă acel copil o să treacă , cu brio probele impuse de Zâna Suflet Bun . Şi , acum câteva momente Zâna mi-a făcut o vizită .
-Ştiu , Soare . Şi-acum , ea se află în Regat pentru a ne lua pruncii . Nu ne putem opune legilor . Legea este lege pentru toţi şi trebuie să o respectăm . Poate că este mai bine aşa , tu vei fi ocupat ziua , eu noaptea şi nu avem timp să ne educăm odraslele aşa cum trebuie . Într-o zi o să-i revedem şi tare mândri vom fi de ei . Să nu-ţi pară rău , o să fie bine . O să vezi !
-Cum ştii tu să-mi alini sufletul , draga mea . Atunci , cu Dumnezeu înainte !

Masa de ospăţ era pregătită . Musafirii veneau unul câte unul . Îşi făcură apariţia : Marte , Mercur , Venus şi din partea Pământului , Zâna Suflet Bun aducând fiecare cu ei cadouri preţioase , respectiv cunoaştere,optimism,pasiune,speranţa ambalate în cutii frumos mirositoare şi legate cu fundiţe albastre . Aşa se pomenea în părţile alea , dacă erau fete fundiţa era roză , dar fiind băieţi , cutiile au fost legate cu fundiţa albastră .

După primul val de musafiri care se aşezară fiecare pe câte un scaun la masa îmbelşugată cu toate bunătăţurile văzute şi nemaivăzute , intrară şi :Jupiter, Saturn , Uranus şi Neptun aducând şi ei daruri , respectiv libertate, apreciere, mulţumire şi fericire şi la rândul lor ocupară câte-un loc la masă . Apărură în cele din urmă şi Stelele , Fulger, Tunet şi Norii aducând şi ei preţioasele cadouri , aşa cum se cuvine : emoţie,răzbunare,mânie şi entuziasm .

Toată lumea aştepta să facă , cunoştiinţă cu cei cinci prunci , minunile împăratului Soare şi a împărătesei Luna . Şi cum apărură în holul imens unde se ţinea sărbătoarea , toţi invitaţii se înghesuiră pentru a-i atinge şi a le vorbi frumos , unii se şi strâmbau la ei , poate cei mici vor râde şi , aşa s-a întâmplat : s-au pus pe-un râs ...mai mare dragul de a-i privi . Veselie mare în Regat! Muzica era pe gustul tuturor şi dansau … fiecare cum ştia fără să le pese că poate mai pierdeau ritmul dar nu mai

conta … distracţia era în toi până când Ursitoarele îşi făcură apariţia pe geamul întredeschis cu baghetele lor magice .

O linişte apăsătoare se lăsase . Nimeni nu mai mişca , parcă nici să clipească nu mai reuşeau . Atunci Împăratul Soare şi scumpa lui soţie , Luna se apropiară de cele trei Ursitoare .

-Bine aţi venit , dragelor . V-am aşteptat . Luaţi loc la masa noastră .

Când să strige împărăteasa Luna după un servitor să aducă scaune pentru noii invitaţi , una dintre surori le spuse:

-Nu vă deranjaţi , nu am venit să stăm la masă ci doar vom citi soarta celor cinci minuni şi vom pleca . E foarte aglomerată noaptea asta , pentru noi !Să ne prezentăm : eu sunt cea mai mare şi mă numesc , Dragostea, cea mică este Furia şi cea mijlocie , Viitorul .

Ursitoarele luară pe fiecare copil în braţele lor şi le şoptiră la ureche soarta ce o aveau de-acum înainte de înfruntat până când , Zâna Suflet Bun avea să le ofere Documentul Liber-arbitru .

Venise timpul ca părinţii să-şi ia bun rămas de la copiii lor . Cu lacrimi în ochi îi mai sărutară încă o dată pe frunte şi îi încredinţă Zânei . Dintr-o clipire , se făcură nevăzuţi din Regatul Cerului dar în fiecare zi erau vegheaţi de către Soare şi Luna . Copiii creşteau pe zi ce trece , devenind flăcăi în toată regula şi frumoşi...de nu te puteai uita la ei . Zâna Suflet Bun îi punea să facă diverse lucruri , i-a învăţat să citească , să scrie şi să aibă grijă de grădina cu flori şi legume dar şi de animăluţele din grajd. Ferma unde ei locuiau era poleită cu aur , camerele încăpătoare , aşternuturi de mătase şi ei se ocupau cu de toate : Chibzuitul era priceput în grădină , ştia să planteze legume , flori şi se îngrija de ele în fiecare zi udându-le şi curăţându-le de praf ; Bucătarul ştia să gătească orice , nu era ciorbă sau sos să nu cunoască a face ; Desertul făcea nişte prăjituri şi dulceţuri de te lingeai pe degete de bune ce erau ; Viteazul se ocupa cu vânatul şi avea grijă de animalele din grajd : căluţul , văcuţa , oiţele şi capriţele dar şi de cei doi purceluşi orfani ; Inima era artistul dintre cei cinci fraţi : compunea muzica , versuri şi nu era seară să nu le încânte şi să le recite Stelelor ,Norilor , Soarelui şi Lunei , câteodată prindea aşa drag pe câte-un fluture că-i cânta în fiecare zi, la chitară .

Eee...şi-aşa veni ziua majoratului lor . Zâna Suflet Bun îi chemă în faţa ei şi le spuse :

-Sunteţi cinci fraţi , copiii împăratului Soare şi a împărătesei Luna şi azi a venit ziua probei care vă atestă capacităţile cu care aţi fost înzestraţi de Ursitoare şi care o să iasă izbăvitor din această ultimă încercare o să primească Documentul Liber-arbitru care-l face absolventul Lumii

Pământeşti şi se va reîntoarce la casa lui : Regatul Cerului . Eu v-am învăţat ce-am ştiut , acum depinde de voi cum veţi folosi cunoştinţele acumulate în toată această perioadă de când v-am luat sub aripa mea . O să vă dau trei întrebări la care trebuie să-mi spuneţi răspunsul vostru şi care îmi va da pe cel corect , acela o să dobândească înţelepciunea .

Zis şi făcut . Zâna stătea în faţa lor , uitându-se cu drag la ei cum se forfoteau şi sfătuiau . Prima probă ,spuse Zâna Suflet Bun:

-Sunteţi pe un câmp şi aveţi grijă de o sută de oi , una dintre ele se pierde din turmă . Ce faceţi în această situaţie , aveţi două alternative : vă duceţi după cea rătăcită sau rămâneţi cu turma rămasă ?

Copiii se sfătuiră şi Chibzuitul dădu răspunsul :

-Zâna , intrebarea asta e din pilda cu oaia rătăcită , mi-a plăcut foarte mult şi noi spunem : că mergem după oaia rătăcită .

Atunci , Zâna le-a zis :

-Şi dacă în timpul ăsta şi celelalte oi vor părăsi turma , ce veţi face ? Trebuie să ştiţi că toată turma trebuie să ajungă la stăpân , aşa cum aţi primit-o astfel va fi vai şi-amar de voi .

-Păi , rămâne fratele meu Bucătarul pe-o parte şi are grijă de ea şi pe cealaltă parte o să fie Desertul , iar eu şi cu Viteazul şi Inimă plecăm în căutarea ei şi căutăm...căutam până ce-o vom găsi . Nu ne vom lăsa bătuţi .

-Răspuns corect , spuse Zâna . Să vedem dacă la întrebarea următoare veţi ştii a-mi răspunde : un copil , să-i spunem Nucşor provine dintr-o familie săracă şi într-o zi bate la uşa voastră să-i daţi ceva de mâncare pentru el şi familia lui . Întrebarea este : îl ţineţi la uşă sau îi deschideţi şi-l primiţi înăuntru ?

Iar începură a se sfătui fraţii între ei şi-l aleasă pe Bucătar să răspundă .

-Noi decidem să-l primim în casă , Zână .

-Bun , îl primiţi în casă Bucătarule şi-apoi ce faceţi ? Îl ţineţi în pragul uşii ?

-Nu, spuse Desert . Eu am să-i fac multe prăjituri ,compoturi şi dulceţuri ca să le ajungă mult timp .

-Iar eu , spuse Bucătarul am să le fac zacuscă , ciorbe şi sosuri ca să aibă cu ce hrăni toată familia lui .

Inima stătu câteva clipe gândindu-se dacă e bine să răspundă şi el .

-Ce este , Inimă ? Vrei să mai adaugi ceva ?

-Mda...noi le-om da de mâncare dar îmbrăcăminte cine le va face ? Eu zic să le croim hăinuţe pentru toate anotimpurile ca să nu îndure ploaia, frigul ,căldura înăbuşitoare .

-Bravo ,copiii ! Sunt mândră de voi . Acestea erau răspunsurile . Acum o să vină ultima întrebare : să presupunem că o să ia naştere între Regatul Cerului şi Pământ , un conflict de interese iar războiul este iminent . Veţi aproba această distrugere în masă sau o să încheiaţi neînţelegerea pe cale amiabilă ?

Viteazul , pentru că-i venise şi lui rândul să dea răspunsul , spuse:

-Indiferent dacă aduce bine sau rău un război , trebuie să facem tot posibilul de a aplana orice conflict care se iscă . Ispitele sunt la tot pasul şi dacă le vom răzbi , ele se vor preface în dulceţuri . Trebuie să fim răbdători , plini de compasiune , să ne pese de cei din jur chiar dacă orgoliul nostru ar creşte câştigând o bătălie , dar nu noi contăm ci răul care l-am aduce atât Regatului nostru cât şi al Pământului care ne-a primit cu braţele deschise învăţându-ne ceea ce în casa noastră nu am fi aflat .

-Viteazule , bine ai zis şi acest lucru nu v-am învăţat dar mă bucur că gândiţi aşa . Aţi trecut proba . Felicitări ! Acum , veniţi să vă înmânez Diploma şi Coroniţa de premianţi ai Sufletului Bun .

Şi-aşa au venit pe rând , luându-şi meritatele premii . Nu trecu mult timp şi ajunseră în Regatul Cerului , aşa cum le-a promis Zâna şi fericiţi până la infinitate trăiesc . Şi-n ziua de azi îi putem privi , făcându-le cu mâna şi şoptindu-le dorinţele noastre . O dată ajunşi lângă părinţii lor , Soare şi Luna – fiecare dintre ei şi-au ocupat locul printre Stele : Chibzuitul este Steaua Polară , Bucătarul este Carul Mare , Desertul este Carul Mic , Viteazul este Orion şi Inima veghează asupra Soarelui şi a Lunei bucurându-le ziua cu versurile şi melodiile lui . Dacă veţi vedea o stea căzătoare să ştiţi că este Inima care mai pleacă , câteodată pe Pământ să-ncânte natura frumoasă cu glasul lui .